

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja utrzymuje, że Irlandia nie zastosowała się do dyrektywy 92/43/EWG z następujących względów:

- Transpozycja art. 12 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywa siedliskowa) w prawie irlandzkim jest niepełna w zakresie, w jakim zabrania przetrzymywania, transportu, sprzedaży lub wymiany oraz oferowania do sprzedaży lub wymiany gatunków wymienionych w załączniku IV lit. a) do dyrektywy jedynie w odniesieniu do gatunków zwierząt występujących w Irlandii.
- Wykonanie art. 12 ust. 1 dyrektywy w Irlandii jest niepełne w zakresie, w jakim Irlandia nie przyjęła wszystkich szczególnych środków niezbędnych w celu ustanowienia systemu ścisłej ochrony gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a) występujących w Irlandii.
- Transpozycja art. 12 ust. 1 i art. 16 dyrektywy nie jest właściwa, ponieważ w Irlandii istnieje równoległy system odstępstw, niezgodny z zakresem i wymogami stosowania art. 16, co prowadzi do uchybienia przez Irlandię ciężącym na niej na mocy art. 12 ust. 1 zobowiązaniom w zakresie ustanowienia i utrzymywania systemu ścisłej ochrony gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a) do dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 206, 22.7.1992, str. 7

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-185/05)

(2005/C 182/43)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 26 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schimę i F. Amato, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że:

utrzymując w mocy przepis zawarty w art. 9 ust. 3 i 4 decreto legislativo nr 344 z 1999 r., zgodnie z którym prowadzący zakład, w którym znajdują się substancje

niebezpieczne, może rozpocząć działalność bez przekazania mu przez organ, który jest zobowiązany do wypowiedzenia się w sprawie sprawozdania o bezpieczeństwie, w sposób wyraźny wniosków płynących ze zbadania sprawozdania o bezpieczeństwie,

utrzymując w mocy przepis zawarty w art. 21 ust. 3 decreto legislativo nr 344 z 1999 r., zgodnie z którym właściwy organ nie jest zobowiązany do zakazania rozpoczęcia działalności, jeżeli środki przewidziane przez prowadzącego zakład w celu przeciwdziałania poważnym awariom i ograniczenia ich skutków są wyraźnie niedostateczne,

nie wydając wiążącego przepisu przewidującego kontrole umożliwiające planowe i systematyczne badanie technicznych, organizacyjnych i kierowniczych systemów użytkowanych w danym zakładzie, które pozwalałyby właściwemu organowi na upewnienie się, że prowadzący zakład może wykazać, iż podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu oraz w celu zapewnienia, że prowadzący zakład może wykazać, iż dostarczył odpowiednich środków ograniczających skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim,

nie wydając przepisu przewidującego kontrole gwarantujące, że dane i informacje zawarte w sprawozdaniu o bezpieczeństwie lub każdym innym przedstawionym sprawozdaniu odpowiednio odzwierciedlają warunki panujące w zakładzie,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 4, art. 17 ust 1 i art. 18 ust. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie dyrektywy 96/82 (¹).

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi przewiduje, że kierujący zakładem, w którym znajdują się substancje niebezpieczne, jest zobowiązany do przygotowania dla właściwego organu sprawozdania o bezpieczeństwie. Republika Włoska dokonała transpozycji dyrektywy w drodze decreto legislativo nr 334 z dnia 17 sierpnia 1999 r.

Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 9 ust. 4 dyrektywy prowadzący zakład nie może rozpocząć działalności bez wyraźnej zgody właściwego organu.

Decreto legislativo zezwala jednak prowadzącemu zakład na rozpoczęcie działalności bez przekazania prowadzącemu zakład przez właściwy organ w sposób wyraźny wniosków płynących ze zbadania przez organ sprawozdania o bezpieczeństwie.

Jak wynika z art. 17 ust. 1 dyrektywy właściwy organ jest zobowiązany zakazać działalności, jeżeli środki podjęte przez prowadzącego zakład w celu zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii są wyraźnie niedostateczne.

Wydaje się, że mimo to decreto legislativo zwalnia właściwy organ z takiego obowiązku. W końcu zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy Państwa Członkowskie są zobowiązane wydać wiążące przepisy przewidujące kontrole, które umożliwią planowane i systematyczne badanie technicznych, organizacyjnych i kierowniczych systemów użytkowanych w danym zakładzie, które pozwalałyby właściwemu organowi na upewnienie się, że prowadzący zakład może wykazać, iż podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu oraz w celu zapewnienia, że prowadzący zakład może wykazać, iż dostarczył odpowiednich środków ograniczających skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim,

Poza tym zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy Państwa Członkowskie powinny wydać przepisy w zakresie kontroli gwarantujących, że dane i informacje zawarte w sprawozdaniu o bezpieczeństwie lub każdym innym przedstawionym sprawozdaniu odpowiednio odzwierciedlają warunki panujące w zakładzie.

Decreto legislativo nie dokonał jednak transpozycji takiego przepisu, ograniczając się do odesłania do późniejszego dekretu transponującego, który do dziś jeszcze nie został wydany.

Wobec powyższego Komisja uznaje, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 4, art. 17 ust 1 i art. 18 ust. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 10 z 14.01.1997, str. 13

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Centrale Raad van Beroep wydanym dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie K. Tas-Hagen i R. A. Tas przeciwko Raadskamer WUBO van de Pensioen- en Uitkeringsraad

(Sprawa C-192/05)

(2005/C 182/44)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 29 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) wydanym dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie K. Tas-Hagen i R. A. Tas przeciwko Raadskamer WUBO van de Pensioen- en Uitkeringsraad.

Centrale Raad van Beroep zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy prawo wspólnotowe, w szczególności art. 18 WE nie sprzeciwia się krajowemu uregulowaniu, które, tak jak w postępowaniu przed sądem krajowym, odmawia przyznania świadczenia na rzecz cywilnych ofiar wojennych wyłącznie na tej podstawie, że wnioskodawca, który posiada obywatelstwo danego Państwa Członkowskiego, w chwili złożenia wniosku nie zamieszkuje na jego terytorium, lecz ma terytorium innego Państwa Członkowskiego?

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-194/05)

(2005/C 182/45)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 2 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Konstantinidisa, członka Służby Prawnej Komisji i G. Barbarę, adwokata wpisanego na listę Okręgowej Izby Adwokackiej w Mediolanie, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że w zakresie w jakim art. 10 ustawy nr 93 z 2001 r. oraz art. 1 ust. 17 i ust. 19 ustawy nr 443 z 2001 r. wyłączają ziemię i skały kopalne przeznaczone do ponownego wykorzystania poprzez ponowne zasypywanie, wypełnianie, nasypywanie i rozkruszanie, z wyłączeniem materiałów pochodzących z terenów zanieczyszczonych lub obszarów po melioracji o poziomie zanieczyszczenia przekraczającym limity określone w obowiązujących przepisach, z zakresu stosowania przepisów krajowych w sprawie odpadów, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG (¹) w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/WE (²),
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.